

שהם מן א' ועד יוד שהם ה' זוגות ולא תמלא חיבור ה' עם יוד רק בג' זוגות מהם בלבד שהם זח פז יד והנה ג"פ י"ה שיש בג' זוגות אלו הם בגי' מ"ה שהוא שם ההויה במלוי אלפין וגם באופן אחר והוא דכיון שמילוי אות הה היא ' א"כ תחבר מן א' ועד יוד כזה אי צט גם דו הו וכל זוג מאלו הוא י"א שהם שני אותיות וזו וכבר למעלה היה הכונה באותיות י"ה . ועתה באותיות י"ה והנה ה"פ ויה שיש בה' זוגות אלו הם בגי' ג"ה שה"ם הויה דאלפין דמ"ה ה"ל ועם עשרה אותיות הרי ג"ה והנה תחבר שם י"ה ה"ל שהוא ג"פ י"ה שהם בגי' מ"ה עם ה"פ ו"ה שהם ג"ה הרי הכל ק' וזה תכין במלת מודים שהם בגי' ק' והכוונה היא מודים אמתו לך בק' שעולה הויה א' ע"ד הנו' י"ה מ"ה ו"ה כ"ה (ג) גם דע כי שם ההויה עם כללותה היא כ"ו לרמזו כי כל הכ"ז אותיות של אלפא ביתא רומזות בשם ההויה :

שיים שלום כו' (ג) הענין הוא כי ברכה זאת היא כנגד היסוד כנ"ל ועתה הוא סוד הזוג והנה שלום הוא בחי'

היסוד כי אחר אשר כל הדי' היות ה"ל שהם עסמ"ב שהם המוח' דז"א האירו הארחת וכבר נשלמו בו אז אח"ך יורדת טפת זרע מן המוחין האלה כדי להזדווג עם טוף' וזהו ענין שים שלום . כי אחר אשר כבר נעשה בחי' החיבוק והגשיקין בברכות שקדמו כנ"ל אז מתעורר היסוד להתחבר בנקב' וזהו שימת שלום הזה טוף' נק' ליון אשר בה בסוד הכנסת עטר' ללורך הזוג והנה טרע כי בהתעורר היסוד התחתון אל הזוג טיקף ברנע מתעורר המוחין להוריד הטפי' זרעית עד היסוד והנה בברכת שים שלום מתחלת הטפה לרדת מן המוחין אל היסוד שבו וטרע כי טפה הורע יורדת מן המוח האמלעי' הנק' דעת מן החמשה חסדים אשר הם הנחונים טוף' היסוד דאימא המתלבשת טוף' דעת דז"א כטרע וגם היסוד ההוא דאימא נקרא שלום כי כל יסוד ויסוד נק' שלום ולכן באומרך בא"י המבדך את עמו ישראל בשלום אמן תכין להמשך טפה זרע ה"י חסדים להוליא' מתוך היסוד דאימא הנתון טוף' דעת דז"א ולהוליא' גם מתוך הדעת ולהוליא' משם ולהוריד' עד היסוד דז"א הנקרי' ג"כ שלום ולכן תכין בזו ההויה של חסימת ברכה זו בניקוד שורק כטרע כי זאת ההויה בניקוד שורק היא ביסוד כנ"ל בשם ספר התיקונים. גם תכין כי אותיות שורק הוא אותיות קשר ושורק הכל א' פ"י כי היסוד מחבר ומקשר כל העולמות ומחבר יחד וז"ן והיו לבשר א' ותכין לקשר ע"י היסוד כל היים דז"א בים' דנוק' ודע שע"י כוונה זו יועיל לך מאד לענין הזכירה. ותכין כי ניקוד הויה זו היא בשורק שהיא אותיות קשר שאחה תקשר כל העולמות ע"י היסוד שניקודו הויה בשורק וכתה זה יתקשרו דברי חכמה בלבד ולא ישתכחו ממך. ושם אחרת שמעתי ממוח' באופן זה הזהר בכל תפליתך בין בחול בין בשבת לכיון בחתימת ברכת שים שלום אל שני השמות הויה ואלהים הנקרא שם מלא והוא סוד ה' גבורות המתבסמות בחמ"ט חסדים וחיבור שני שמות אלו הם גי' יב"ק . ופ"א שמעתי ממנו ז"ל באופן זה דע כי עדיין לא נרמו שם הויה ואלהים הנק' שם מלא כנו' בפי פקודי לפי שעד עתה בכל הברכות לא היינו מכוים בכל שמות ההויה אלא אל חיבור הויה ואדני שהוא יאהדונה"י ולכן עתה בכות חתימת ברכה זו תכין אל שם מלא הנו' שע"י מזדווגין היכלין תכין דנוק' בהיכלא עלאה דכורא ובשם ההויה תכין כי בו נכללין שבע' היכלי דכורא ועיקר הכונה בהויה זו לבין ח"ל טפת הדי' חסדים דאחכילין בההוא אמה דכייא כנו' בזוהר פי' נשא דקמ"ב ע"א. ותכין באופן זה כי ארבע אותיות הויה הם ארבעה חסדים והיסוד הוא החמישי הכולל את כולם והנה הם ה' חסדים ד' ובאומרך המבדך את עמו ישראל תכין בר"ת שהם כמנין אלהים אשר ה' אותיותיו ה"ם ה"ג מנלפך שברחם הנקב' ובאומרך בשלום תכין אל שם יאהדונה"י המחבר חסדים בגבורו' ועשה שלום ביניהם ומיחדם. ופ"א שמעתי באופן זה הנה בשם הויה של חתימת ברכה זו תכין שה' חסדים הם וכל חסד וחסד הוא הויה א' וה"ם טפת ה"ח היורדים ממוח הדעת אל היסוד דז"א וכנגדם מעלה הנקב' מן בחי' ה"ג שהם נק' שם אלהים ואלו נרמזו בר"ת המבדך את עמו ישראל שהוא בגי' אלהים והם חיבור הויה ואלהים שהם ה"ח וה"ג הניתני' טולם ביסוד הנקב' הזה

ללורך בריאת הולד שהם השמות המתחדשות וטולרות ככל זוג וזוג כמבואר אללינו במקומו ונמלא שיה"ח יורדים בסוד מ"ד וה"ג עולים בסוד מ"ן וע"י אלו מזדווג' ז"ן ומתחברים יחד וזהו ענין בשלום פ"י כי שני היסודות של הזכר ושל הנקב' נק' שלום ולכן בתיבת בשלום תכין אל חיבור שם של יאהדונה"י שהוא חיבו' ז"א בטקבל גם לפי שהחסדים הם מים והגבור' אש ומתחברים ועושים שלום ביניהם ונעשין חיבור שם יאהדונה"י. אמנם כשהכין בשתי שמות יהוה ואלהים תכין לחברם בסדר הזה **איהיהויהם** כי הגבורות שנק' אלהים מקדימין ומתחילין לעלות תחלה בסוד מ"ן ואח"כ יורדים החסדים שהם הויות בסוד מ"ד . גם נבאר ענין ה"ל של שמה שלים דהויה ואלהים הנו' בפ' פקודי שגריך האדם בתפלתו לחבר שמה שלים הזה שלא יש שמה שלים אלא שני שמות אלו והענין הוא כי עד עתה בכל ברטות העמידה בעת הזכרת ההויה לא היה כוונתנו' אלא בחיבור ב' שמות יהוה ואדני כי אדני נרמו בלות ה' תחלה של הויות והנה זה החיבור של יהוה ואדני הוא חיבור ז"ן בלבד. ואמנם אנו לריכין ג"כ להאיר ולהשפיע גם לכל העולמות שהעלינו ע"י תפילתנו כמבואר באורך בס' תפלת השחר שעולים ב"ע וכבר ביארנו שהעשיה נכללת בינ' והינ' בבריאה באופן שאין היכר בעולמות עשיה ויזירה אלא בעולם הבריאה לבדו שבו נכללו שני עולמות עשיה ויזירה. והנה כאשר נוק' דז"א דאז' מזדווגת עם בעלה אז מתרחקת משם ז' היכלי הבריאה הנק' ז' נערוות' כי אינו דרך ארץ להסתכל בעת זוג חתן וכלה אמנם הם נעשים בבחי' מלבוש וכסוי כדמיון חגי גורן עולה סביב טוף' דאז' שלא יסתכלו שם הקליפ' כנו' במאמר הזוהר דכתיבת יד הנק' סתרי אותיות הש"ס וכנו' במדרש שיר השירים של הזוהר. וכבר הודעתך שהבריא' נק' כשא הכבוד ונקרא אלהים שהוא בגי' הכסא ועיקר שם אלהים הוא בהיכלות הבריאה ולכן בר"ת המבדך את עמו ישראל תכין שהוא בגי' אלקים ותכין שהם היכלי הבריאה תכין לחברם עם היכלי האז' הנק' יהוה והוא שם ההויה שבברכה זו של המבדך את עמו ישראל בשלום ואז מזדווגין היכלין תחאין בעילאין שהם היכלי הנוק' בדכורא וז"ם מיש בזוהר ששם זה נק' שמה שלים לפי שהוא כולל כל העולמות כנו' ואין לך שם כולל כל העולמות אלא שם זה ולכן נק' שמה שלים :

ושמעתי מזולתי שמע בשם הרב זל"ה ורואתי להעתיק פה וז"ל ענין י"ח ברכות של העמידה ה"ם ג' קוים

שכחות ש שה"ם נהי' כמבוא' אללינו שהם נק' ש"ח השדרהו"ם ש' תי"י

ענין ארבע זקופות שיש בעמידה ה' כבר נבאר ענינם אללינו והוא שתכין בכל זקופה להויה אחד מד' הויות עסמ"ב

והנה בהגיעך אל שים שלום תכין לכלול כל ארבע שמות הנו' ולהמשיכם טוף' נוקב' דז"א ע"כ מלאתי משם מורי ז"ל **ודע** כי יש כאן כוונה אחרת גדולה והיא זאת כי הנה בארבעה כרישות שבחפלה כמו שנת"ל הנה בהם נחשברו שמות אהיה בהויה ועתה אנו רואים לייחד ולחבר חיבור יהוה באלהים ויהוה באדני וביאור ענין זה כפי מה שהבנתו מדברי מורי ז"ל הוא זה (בח) כי הנה הודעתך כי שלש יחודים הם האחד הוא יחד אהיה ויהוה. הב' הוא יחד יהוה ואלהים. הג' יחד הויה ואדני ולפעמים מתייחדים יחד יחד הראשון או יחד השני או השלישי. ולפעמים מתייחדים שלשם ואז הוא יחד גדול שכולם ואז הנוק' נקרא נר ה' בסוד שלשה יחודים הללו העולים בגי' נ"ד ואז הנקבה נקרא נר עזוב ומאירה אור גדול. והנה ביאור שלשה יחודים אלו הוא בא' משני פנים האחד הוא כי שם ההויה הוא בז"א אבל יש לז"א שלשה מיני יחודים האחד הוא בהתייחדו' עם אימא עלאה אשר היא נקראת אהיה כטרע והוא בעת שהיא נכנסת ומתפשטת בתוכו כטרע ואז מתחבר ז"א עם אימא וז"ם יחד הויה עם אהיה החיבור הב' בהתחברו והתייחדו עם לאה הנקרא אלהים להיופה במקום הכסוי והעלם אורות החסדים המכוסים שהוא מן החוה דז"א ולמעלה אשר לזה הטעם היא כולה דיני' ונקרא אלהים והחיבור הזה נקרא יהוה ואלהים שהוא זוג דלאה עם ז"א ביועבור והחיבור השלישי הוא בהתחברו והתייחדו עם רחל הנקרא אדני כי שם אדני עיקרו ושרשו הוא ברחל ולכן החיבור הזה

גדרות וביאורים: פי' שה' מתרעב ה' פסם ה' אך הא' אינו יכול להתרעב ולאחר א' פסם א' כמובן: א) א"ש הרי נחבר מ"ם למעלה ב"ס ק'. אחד כהיה כאמור ואחד במלת מודים: ב) אחר מנחם מענין הלשון הנכתב כגון מן מודים כשעמיד הקודם עד כאן הוא מספר הקנה הנקרא ספר השליטה כדף כ"א ע"א דפוס טרעמיסל ודפוס קארען דף י"ד ע"ג וס' הלשון והכף הוא ק' וק' לבדו הוא הויה והסירוש הוא פסוסי כי יש ג"ם י"ה קתשה שפטים ו"ה ס"ה ק' ונמלא כי ק' הוא הויה ואז' לדחק של פהרש"ו ז"ל וגם בפ"ח ס"כ משער העמידה ג"כ הנוסח רק פ"א וק' לבדו כמו שכתוב בספר הפליאה ה"ל: ג) עיין חו"מ דף ק"ב וק"א: ד) עיין מאמרי רש"י דף ל' פ"ד: ה) עיין פ"ח שער מוחין דלאס פ"א כשיפו ודברושי הללם דרוש ה':

הזה נק' יהוה ואדני. ובהיות כל ג' חיבורים אלו מחוברים יחד אז הוא היחוד השלם והגמור. אופן הב' הוא מה שאנו לריכיים עתה אילו ה' הנה הוא זה דע כי ז"א מתחלק לג' מדרגות מדרגה העליון הוא כתר שבו. והב' הוא בחי' ג' מוחין חב"ד שבו. והג' הוא גופא דילה שהם ו"ק וגי' בחי' אלו נעשים בתפלת העמידה כמו שכתבנו והענין הוא כי הנה ודאי שהכתר דז"א כולל את ג' מוחין וכללותם הם בו בלי ספק וא"כ ודאי הוא כ"כ שכתבנו (ג) שבו שהוא שורש של המוחין ששם נמצאין וכשרשים שלש מוחין חב"ד הנחלקין לארבע מוחין מפני שהדעה כלול מחו"ג :

הנה ה' מוחין הם ד' היות עסמ"ב כנודע והם מלובשין תוך נה"י דאימא עלאה שגם היא בחי' ארבע שמו' אהיה כנודע ובחי' אלו הארבע מוחין הנמצאים בכתר הנה הם נקטני' ונשלמים בז"א ע"י ארבע כריעות וד' זקיפות שיש בתפלת העמידה כמבואר לעיל שכולם הם בסוד חיבור יהוה ואהיה ולכן הם בחי' כריעות וזקיפות כדי להוריד משרשי ה' מוחין אשר בכתר (ג) ממש ובחי' זו היא חיבור הויה ואהיה לפי ששם אהיה הוא בכתר שלו ושם הויה הוא כללות ז"א בשאר הט"ם ונמצא כי בהשקטם לתקן הכתר שבו אז נעשה חיבור יהוה ואהיה ואחר אשר נעשה תיקון הכתר שבו ע"י ד' כריעות והזקיפות הנגמרות בסוף ברכ' מודים אז אנו אומרים ברכת שיש שלום כי ומוחין בא"י המבדך את עמו ישראל בשלום אמן ואז אנו מחברים חיבור השני של הויה ואלהים הגרמוז' בחתימה זו כג"ל כי שם הויה הרי הוא מפורשת ושם אלהים נרמוז' ברי"ת המבדך את עמו ישראל שהוא גי' אלהים. וענין חיבור הזה להוריד המוחין למטה במקום המוחין עלמין שהוא בחב"ד דז"א אשר מדרגה זו היא בחי' שנית דז"א כנז' כי כמו שהכתר להיותו עליון מן המוחין כולל כל מה שיש במוחין כנז' כן ג"כ המוחין במקומם להיותם עליונים מן ו"ק הגוף הם כוללים כל מה שיש בגופו וכנודע כי הנה הג' מוחין מתפשטין ב"ק דז"א דרך שלשה קוים ימין ושמאל ואמצע כמבואר אצלו וכנגד מדרגה זו היא חיבור יהוה ואלהים כי הז"א הנק' יהוה נשלם ונתקן גם בסוד המוחין שלו במקום הראוי להם ושם היות המוחין האלו נקרא אלהים הוא במה שנודע כי המוחין אינם כיב רחמים כמו הכתר כי זהו מ"ס בזהר פ' פקודי דרנ"ד ע"א כי במחשבה שהם המוחין אתבדירו כל הש"ך נעלמו דאודריקו מבוינא דקדיוטא שהם הדינים והגבורות כנודע. ואחר שנגמרה מדרגת המוחין במקומם אנו ממשיכים אותם ההארות עד שאר גופא דז"א ב"ק וזו נעשה חיבור יהוה באדני וטעם היות נקרא אדני הוא מפני שהטוקבא רחל הנקרא' אדני עומדת במקום הזה מאחורי ו"ק דז"א (ד) :

דרושי חזרת העמידה שחזור התפלה הש"ן :

דרוש א' בחזרת (ח) העמידה של ש"ן דע כי בונת חזרת העמידה הוא ממש כדרך אשר נבא' בעמידה של לחש ואין הפרש ביניהם כלל וזלמי שאז היתה שיפור קומת יעקב ורחל מן החזה ולמטה דז"א ונודע כי הכתר שלהם לבד הוא במקום הפת' דז"א ושאר כל פרטופס הוא כנגד נה"י דז"א בלבד ועתה הם עולים כנגד חגיית דז"א כמו שנבאר ונמצא כי בחתל' הכל היתה רחל אחר באחור עם ז"א. וטעם הדבר נתיב' במ"א למה היתה בחתילה הנקבה אחר באחור עם ז"א והטעם הוא לפי שאור ז"א הוא גדול מאד ולהיות הטק' עדיין בלתי שלימו' תיקון א"ן בה יכולת לסבול אורו הגדול ולהתקרב אליו ע"ד מ"ס רז"ל על הגדליקים שכל א' נבוא מחופשו של חבירו הגדולה מחופשו אבל אחר אשר כבר המשכנו אליה הארה עליונה אז נתקף ועומדת עמו אחר באחור ואח"כ הולכה לקבל הארה יותר מעולה' לשפועל לחזור עמו פ"ב אבל עכ"ז עדיין איננה שם רק בבחי' נקו' אחת לבד בסוף היסוד דז"א. ואח"כ לריכה עוד הארה יותר מעולה' לשחשפה פרטוף גמור ושעמוד עמו פ"ב (ט) ומודונג עמו בבחינת היסוד דז"א שבאמצע נ"ה וכמ"ס כל זה בברכת אבות דתפלת לחש ואמנם עתה לריכה לעלות עוד שלשה מדרגות אחרות שהם חג"ת דז"א ולכן לר"ך עתה פ"א לחזור ולעשות כל אותם החיובים הנו' ממש פעם א' ככל הנו' כי בכל עליית מדרגינה יותר עליון לריכ' אל הארות אחרות יסירו' ולכן חזרין העמידה עלמה ממש אבל יש הפרש ביניהם שהראשון' היתה בלחש לפי שהיתה עדיין למטה במקום נה"י דז"א אשר יש שם פחד ואח"כ לחיטובים והקליפות כמו שמצינו להרשב"י פ"ה בזהר מגזס מאד בענין המשמיע קולו בתפלתו שהקליפו' אחו' בתפלתו יטן הוא במקום תחתון אבל עתה בעלות' אל חג"ת דז"א א"ן שם פחד מן הקליפו' ולכן אומרים אותה בקול רם. ונחזר' לבאר ענין זה היטב הנה בתפלת לחש העמדתו ליעקב בנגח דז"א ולרחל בהוד דז"א (א) ועתה בחזרת ש"ן העמידה כונתנו עתה היא להעלות' יותר למעלה ולהעמיד ליעקב בחסד דז"א רחל צנבור' דז"א ועיין בתפלת ריה בדרוש א' שכתבנו שם דעתן השטייטס שיש בין השבטות וי"ע ומשם תבין היטב ענין עמידת זר"ן זה כנלמ' וזה בהוד וכבר נבאר במ"א כי סיבת היות יעקב ורחל למטה כנה"י דז"א

חברות וביאורים: (א) גלוי יותר. פ"ה: (ב) ר"ל כתר דכתיב שבו: (ג) דכתיב (ד) הרב ש"ס כתב וז"ל שמתי מקשים בו ע"ש: (ה) לפיל ל"ג ע"ב: (ו) דף לא ע"א דרוש א' דמשה: (ז) א"ס הדבר הוא להבדיל בעלמא סאתה מתרחק מעולם לעולם ולכן פסיעה בני' הכ"ר: (ח) פ"ה ס"א מחזרת עמידה: (ט) עיין לפיל דף ל"ג ע"ד ד"ה מלך עזר כו' ותראה הסדר ולגודל הסדרה אח"כ לפיכך הסדר מספר הקדוש נה"ש דף כ"ז דסיים וישראל ד"ה פי שני א"ס וז"ל הנה נודע כי סדר המשנת המוחין כו"ן הוא כי בתפלה הז"א מקבל המוחין דז"א חלקו ותקן טוק' ופוא מליר אליה דרך אחריני עשאת המוחין דילה שהם ממוחין דלמא יבונה ומתקן פרטופס דאחור. ואח"כ משפלתן כל המוחין מהו"ל למעלה ותקן המוחין דילה נשארים פ"ב ריכיים ותקן המוחין

הכוונות בדרוש ו' דק"ש דף כ"ג עמוד ב'.
ומה שכתב שהוא שילוב הוי"ה אהי"ה,
עיין נה"ש דף פ"ה עמוד א' שורה ט'
[בנד"מ דף כ"א ע"ג], ועיין בהגהותינו
שם.

והנה סידר בזיווג זה דחיצוניות שכלול
משלשה זיווגים שנקראים נ"ר. וסוד
נ"ר זה עיין בשה"כ דרוש ו' דעמידה והוא
דף ל"ז עמוד ד' ודף ל"ח עמוד א'. ואע"ג
ששם לא נזכר אלא בז"א גם באו"א הוא,
וכנזכר בשה"כ דרוש קבלת שבת בענין נר
שבת והוא דף ס"ז עמוד ב' יעו"ש, ועיין
תו"ח דף ל' עמוד ב' שורה ז'.

אכן צריך להבין מהיכן יצא לרבינו זיע"א
שצריך לכוין את כוונה זו בכאן,
ואפשר לפי שסבירא ליה לרבינו דכל מה
שיש בכלל ישנו בפרט, ועיין תו"ח דף ג"ן
עמוד א' שורה כ"ט, ולכן בכל מין פרצוף
שנזכר בו זיווג צריך לכוין בו שלשה
שילובים אלו שזה הוא סוד הזיווג, ועיין
בבקשה שסידר רבינו בימי השוכבים
הועתקה בשפת אמת דף קי"ו עמוד א', ואם
כן מכל שכן באו"א עצמם שנאמר יחוד זה
בהם שצריך לכוין בו בכל מקום שאנחנו
רומזים זיווגם, ועיין תו"ח דף ע"ב עמוד א'
שורה כ"ה. וא"ת אם כן למה בהרבה
מקומות בתפילה שנזכר איזה זיווג או או"א
או דפרצופים אחרים לא סידר בכל זיווג
שלשה שילובים אלו, עיין תו"ח דף פ' עמוד
א' שורה י"ב שהאמת צריך לכוונם ומה
שלא סידר רבינו סמך על המעיין. ודע
שבתו"ח דפוס בזה הענין הוא חסר כמה
שיטות, ובתו"ח כ"י שם מצוי. גם עיין

בתו"ח דף ע"ב הנזכר דמשמע שהטוב הוא
לכוונם בפרטות, ומ"מ אם לא כיון בפרטות
אלא בכללות אין קפידא. וא"ת והלא רבינו
ז"ל בע"ח שער הזיווגים פרק א' כתב
שפרצוף הנה"י נקרא חיבור הוי"ה אדנ"י
וכו', משמע שאין שייך שלשה שילובים אלו
בפרצוף אחד דפרטות, עיין תו"ח דף ע"ב
עמוד א' הנזכר דהקשה כעין קושיה זו,
ודו"ק.

ולכאורה יש להסתפק במה שכתב
חיבור הוי"ה אהי"ה בכתר וכו',
אם הכתר הוא עתיק וא"א שנקראים כתר,
וחב"ד הם או"א וישסו"ת, וו"ק הם זו"ן
ויעקב ורחל דאותו פרצוף, או אם נאמר
שהכתר הוא למעלה מעתיק כנזכר בשער
א"א פרק י"ז, ועתיק ונוק' וא"א ונוק' חב"ד,
ואו"א וישסו"ת וזו"ן הם הו"ק, וכנזכר
בנה"ש דף ק"ז עמוד ב' [בנד"מ דף ח' ע"א]
ודף ל"ז עמוד א' [בנד"מ דף י"ג ע"ד].
ולכאורה נראה בצד הראשון, לפי שרבינו
ז"ל בע"ח שער א"א פרק י"א דריש ואין
אלהים עמדי על א"א והכוונה על א"א דכל
פרט, ואם כן צד השני שנאמר החב"ד הם
עתיק וא"א אי אפשר, שהרי החב"ד הם
חיבור הוי"ה אלהי"ם, ועדיין צריך
להתיישב ואכמ"ל, והשי"ת יאר עינינו
בתורתו אכי"ר. ועיין בסידור הרש"ש
בכוונת הכריעות והזקיפות, ובשה"כ דרוש
ו' דף נ"ה עמוד ב'.

סדר הרפ"ח שסידר רבינו שע"ב דע"ב
הוא בירורי ב"ן דעתיק
ואבא וז"א וכו', עיין בנה"ש דף ע' עמוד א'
שורה א"ך [בנד"מ דף מ"ו ע"א], ועיין מה

רק אליס חסר ה' כי זה ה' תלוי סוד הדין כטדע שהוא סוד ה"ה ה' על י' שהוא דין:

אח"כ יכיון להעלות ג"ר דינ' בדריאה ע"ד הג"ל ויאמר ג"פ באי' כלה וכיון שעולים שם ג"ר נמלאו בדריאה י"ג ספ' כמנין באי' כלה ע"ד מ"ש במלת הברו. גם יכיון אל ג' היות דע"ב ס"ג מ"ה שהם י"ג אותיות ע"ה ע"ד הגו' במלת הברו. ובקונט' וחס אל' מלאות כי מילרע לדריאה עולים תחיל' הו"ת שבזירה ע"י ו' שמות היוצאים מן ו' אותיות אהיה יהו הנקרא ו' מרגלאן בדריאה והם ג' אותיות מזד ימין וג' מזד שמאל וזה ה' האחרונה דהיה' באמטען והם כדמיון ו' קני מורה שכולם מאירים כנגד האמנעי והם תנ"ת מזד זה ונכ"י מזד זה ומאירים נגד המל' שהיא ו' באמטען. וכך יכיון שאות אל' ו' אותיות חסד ויסוד יביטו באמנעי וילאו משם ב' שמות הויה פשוטה מלות אל' ועל מלות ו' ועל דיהם יעלו חסד ויסוד דייקא ו' ואח"ך הבר' הדין שהם גבורים והוד יביטו באמנעי ויולאו ב' שמות מן ה' ראשונה הויה בניקוד אלהים ומן ה' ב' שם אלהים וע"י יעלו גבורה והוד דייקא. ואחר כך הבר' יודין שהם ת"ת וגלגל יביטו באמנעי ויולאו ב' שמות מן יוד ראשונה מלפ"ן ומן יוד ב' מלפ"ן וע"י יעלו ת"ת וגלגל דייקא. ואח"ך ה' האמנעי שהיא מל' טויה שם י"ה אדני' וע"י עולה מל' דייקא. (ג) אח"ך תכיון להעלות ג"ר דייקא ע"י שחאמר ג"פ באי' כלה והנה ג"פ י"ג עולה מ"ל שהיא סוד יהו דמילוי אלפין השולט בעולם הי"ל אח"ך תכיון להעלות בדריאה לאלי' ע"י שחאמר מומור שיר ליום השבת והנה להעלות הג"ר תכיון בר"ת טוב להודות שהוא ט"ל י"ג לכל אל' ע"ד הגו' בג"פ הברו. ולהעלות הו"ת תכיון בחי' ליהו"ה שהוא הויה דמ"ה דאלפין ויש בה מ"ב אותיות כטדע ואחר כל הכוונות האלו יכיון לקבל שפע קדוש מן האלק עלמין דנקיין וטללין מן בינה ואלו האלק הם סוד ו' מרגלאן הגו' היוצאים מן ו' אותיות אהיה ה' שהם בדריאה הנק' יום השבת והם עולים בנימין התמ"ט ועם הכונה שנתכיון בטבילה ג' אל שם אהיה דהדין שהוא בני' קני' הרי אלק' וע"י כ"ו יזכה האדם לתוספת נר"ן בשבת. האמנם ב' בחי' הם הא' הנק' תוספת שבת ואינה שבת עצמה והוא מה שמקדים להיות בע"ש צעת קב"ש כנו' ואז המל' דאלי' נסרת מאחורי ו"א ובאה עמו פכ"פ באותו המקום שהוא כנגד מה שהיתה עמו באחוריו אבל אח"ך בהכנסת שבת משם אז התעלים נהי' דו"א דאלי' בחגי' שלו ואז המל' לוקחת מקומה. אח"ך תבא לביהק ותהטעף בליית ותקוף השלחן כמבוא' אלגו ע"ש והנה תסדר השלחן ב"ב ככרות כנגד ב' ויין שבמילוי ו' ו' ותסבבנו שהוא דוגמת הדריאה ותסבבנו באור המקוף לכל המידות והאמר מומור שיר ליום השבת ואח"ך תקרא ד' פרקים הראשונים ממסכת שבת שיש בה כ"ד פרקים כנגד כ"ד קישוטי כלה ולמחרת וגם לערב במנחה ישלים הכ"ד פרקי' קודם סעודה ג' ותאמר באי' כלה מימין באי' כלה משמאל באי' כלה מן האמנעי שבת מלכא שהיא מקבלת מן ג' אבות וג"פ באי' הם בני' יהו במלוי אלפין ומחברו עם השבת שהוא אות ה' אחרונה:

אח"כ תסתכל באור הגר אשר ברכו עליו להדליק נר של שבת וזו הכונה שתכין צעת הסתכלות בו הנה טדע כי שם אל' אדני' הוא במל' הנק' עוק' וזהו בהיותה בימי החול אבל כאשר תעלה למע' במקומה אז יהי' לה שמו' אחר' ויתר מעול' והכל יהי' כפי מעלת המדרגות אשר תעלה בה וזכור הקדמה זו לכל הפרטים שנבאר בענין יום שבת כמה שינויים משתנים ומה מדרגות עולה. והנה עתה שכבר יש תוספות קדושה של שבת כנ"ל אי"כ מוכרח הוא שהמלכות עלתה איזו מדרגה למע' ממקומה והנה השם שיש לה עתה הוא זה כי שם אל' הג"ל שהיה פשוט עתה נתעלה במילואו ועתה נקרא בשם אל"ף למ"ד אדני' וכל זה הוא בני' נ"ר וכבר ידעת כי נר שבת רומז במל' ולכן תכיון כי עתה המל' נק' בשם הגו' העולה בני' נ"ר ואח"כ תכיון כי ענין נר הוא חיבור ו' שמות יהו"ה אהיה יהו"ה אלהים יהו"ה אדני' כי כל זה בני' נ"ר. נלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל כי ב' סוגו' אלו הגו' במלת נ"ר הם סוד ב' נרות של שבת הגו' בס"ה שריכין להדליק ב' נרות בליל שבת והם סוד זכור ושומר וכיון בזה המעשה כנלע"ד:

ופ"א שמעתי ממורי ז"ל דרוש אחר בענין נר שבת וזהו כי הנה ארז"ל הדלקת נר בשבת חובה והענין הוא כי ב' נרות הם אל' באי' ואל' במל' והנה נר שבת הוא באי' הנקרא אהיה שהיא בני' חובה ולכן נר שבת הוא חובה ולא רשות. ועתה נבאר ענין נר כי הנה הפסוק אומר כי נר מצוה ותורה אור והנה נר הוא בחי' ג' יחודים הא' הוא יחוד יהו"ה אהיה והב' הוא יחוד יהו"ה אלהים והג' הוא יחוד יהו"ה אדני' וכל אלו השמות הם בני' נ"ר. גם דע כי בחי' נר הם בחי' רמ"ת אברים

של המלכות כד תחלילה בב' דרושין דדכורה ואז נק' נ"ר בני' בס"ה בפ' תרומה בענין בריה דר' ספרא והנה כנר יש ד' מיני שלהובות כנגד ד' אותיות הויה כנו' בס"ה פ' בראשית בענין חממא דשלהוביא דגורא כו' והנה ב' הגונין הסמוכים ודבוקים עם הפתילה הם מושגות אל חוש העין וגראות אבל הב' העליוני' נסתרות מחוש העין ואין מוחם ועינים מושג וד' שלהובות האלו הם נק' מצוה שהוא סוד ד' אותיות הויה כנו' בס"ה כי מ"ל הם בחב"ש י"ה ונמלא כי ב' אותיות הא' שהם י"ה נתעלמו ונתחלפו בב' אותיות מ"ל כנו' אבל ב' אותיות אחרות שהם ו"ה נשארו בגלויים במקומם וזהו ד' אותיות מצוה וז"ל כי נר מצוה כו' כי ד' שלהובות הנה הם בחי' ד' אותיות מצוה והנה ב' נרות הם כנ"ל והם בינה ומלכות וב"פ נ"ר שהם בינה ומלכות עולה בני' ת"ק כמנין האותיות בעלמות ממילוי שם שדי שהם אותיות יין ל"ת וד' בני' ת"ק כטדע ואותיות שדי עלמם הפשוטות הם סוד ב' שמות אהיה הא' במילוי יודין קס"א והב' במילוי הסין קנ"א ושניהם בנימטרי' ש"ב ועם ב' השמות אהיה הגו' הרי שדי וסוד זה נרמז בפסוק בין שדי ילין והענין הוא לרמז כי כל החיבורים והזיווגים האלו הם ע"י היסוד הנק' שדי' בין למעלה בין למטה שהוא בבניה או במלכו' אלא כי שדי' שבבניה הוא רפ"ה ושדי' שבמל' הוא בדגש ולכן פ' בין שדי' ילין שהוא ברפ"ה רומז אל הבניה שאינה כ"כ גבורות קשות:

דרוש א' ד' בענין ההפרש שיש בין תוספות שבת לשבת עצמה ועתה נבאר ההפרש שיש בין קדושה הנמשך הנק' תוס' שבת שהוא בעת קב"ש ועדיין לא קדש היום כי אחר שקדש היום והוא ליל שבת גמור אז הוא קדושת שבת משם ואינה נק' תוס'. והנה שמעתי ממורי ז"ל פ"א כי בקב"ש עולות ג"ר דעשיה במקום ג"ת דייקא וכע"ז בשאר העולמות וכפ"ו נמלא כי המלכות דייקא ושל כל עולם ועולם חורה שב"פ עם ז"א. ופ"א שמעתי ממורי ז"ל כי ג"ר דעשיה עולות במלכו' דייקא והיא נשארת עם עמהם בסוד הברי' שעורו מתרחב בחיים ומחזיק את צברו כנ"ל וע"ז בכל עולם וכפ"ו נמלא כי בקב"ש כל המל' הם אב"א ואחר בין השמשות שכבר הוא ליל שבת גמורה אז המלכות שבכל עולם חוזרת שב"פ עם ז"א שבאותו עולם אמנם עדיין היא בבחי' נקודה קטנה תחת ה' היסוד ועומדת עמו שב"פ וזה נעשה מעצמו שלא על ידינו אלא מכת קדושת שבת עצמה שכבר הוא ליל שבת ואח"ך ע"י תפילותיו בליל שבת נגדלת ונעשית פדלו' כמ"ש בע"ה. ונלע"ד לומר סברא אחרת אמנעי והוא כי בני' עולמות ב"יע אפשר שיהיה כך שג"ר דעשיה יעלו בג"ת דייקא והמל' דעשיה תחזור שב"פ בסוד נקודה קטנה תחת היסוד כנו' וכ"ו בקב"ש וכן הענין בייקא ובדריאה אבל בעולם האלי' או אפשר להיות כך לפי שכל עליות ליל שבת אינו אלא בעוק' בלבד ולא בדכורה כנ"ל בדכרושם שקדומו ואף הנק' דאלי' אינה עולה עד היות ליל שבת משם אי"כ נמלא כי בעולם האלי' המל' שבת היא העולה אחר שהוא ליל שבת משם גמורה ועומד בסוד נקודה תחת היסוד שב"פ:

דרוש ב' ו' על הגו' והנה שמעתי עוד דרוש אחר ממורי ז"ל ובו יתבאר כל הספיקות הנ"ל באר היטב וזה ענינו. הנה נתבאר לעיל בהסתלק דרוש ענין קב"ש בשדה וע"ש כי יש דברים הפכיים היק' ומאן ונס עוד נתבאר כי ליל שבת נק' שמור ע"ש הנקב' שהיא העולה בליל שבת אבל ז"א אינו עולה בלילה אבל עכ"ז יש לו הארה יתירה בליל שבת ואע"פ שגם היא בחי' עלייה לו אינה נקב' בשם עלייה כמו שיתבאר וזה ענינו הנה

גהדות וביאורים: (א) ז"ל בה' תלוי כו' וכן מלאכי אח"כ בסכ"י. (ב) א"ש הנה כדרושים נתבאר יותר אלו הו' שמות והם חולקים עם הדרוש הא' וזה פירן [פ' סדרן כסדר הכתובים. ש"ס] הויה. א"ל. והויה בניקוד אלקים. ואלקים. מלפ"ן. מלפ"ן. י"ה אדני עכ"ל. פירוש דבריו כדרושים אלו היינו הדרוש הקודם ד"ה ועתה נבאר לך איך יוצאים הו' שמות ודרושינו זה שאנו בו ודרוש דלקמן דרוש א' בענין ערכית ליל ש"ק דף ס"ט ע"ד ד"ה דרוש א' כנל אלו המקומות ביאור כפירוש סדרם והכאן כסדר הנז' והם חולקים עם דרוש אחר פירוש הנז' לקמן פ"א פ"ג ד"ה ענין קודם דשם כתב באופן אחר הויה הויה מלפ"ן י"ה אדני מלפ"ן אלקים אל' ויחודאיי דע"ס נלע"ד שם וזהו סדרן וכן כתב שם כדרוש ג' בנבנתה הר"מ ליל ש"ס וז"ל הויה אל' הויה אלקים מלפ"ן מלפ"ן י"ה אדני כנו"ל טכ"ל. וכן סידר הרש"ם זלה"ה ככוונת קב"ש דווקא כסדר הכתובים אלא כסדר האמיתי שלהם כסדר הו' פסוקות תנ"ת נה"ם כסדר ו' ברכות של העמידה וכן קב"ש בפ' זינות ולבישת זינות הם סדר הויה הויה מלפ"ן י"ה אדני אל' אלקים מלפ"ן. ש"ס: (ג) בפע"ח הויה שנתכוננת ערב שבת בטבילה: (ד) פפ"ח פ"ח משער השבת: (ה) עיין תו"ח דכ"ד ע"ב: (ו) פפ"ח ש"ס:

תורת חכם

עב

מא"א ואע"פ שגם הש"ע שנותנת אימא קבלה אותם בפעם אחרת מא"א אבל היה יותר חיצו' מזה הש"ע שמקבלת עתה:

והנה כתב מורי הרב ז"ל [נה"ש ד' ס"ט ע"א] בענין

כונת הזווג תחילה מנשיקין יכוין להמשיך יה"ו דע"ב מחכמה דחכמה דא"א ולהעבירו דרך ס"ג דבינה דחכמה זו וכו', נראה שדעתו ז"ל שהנשמה נמשכת מזווגי דחו"ב העליון דאו"א וישסו"ת דא"א שהוא בחי' ג"ר, וכלי הפנימי. והמלאכים מזווג דזו"ן, והמלכות דאו"א וישסו"ת דא"א, שהוא בחי' חיצו' דזו"ן. ואע"פ שכתב בתיקון הפ"ד תעניות שגם הנשמות כללות מכל השלשה זווגים הנז' זהו בפרטות ודאי שבפרטות יש בג"ר הנז' דאו"א

וישסו"ת דא"א **כל הג' זווג דחו"ב ואהי"ה** שהוא להמשיך השלשה יה"ו והוא בג"ר דג"ר, ודאחע"ה וגיכ"ק והוא בו"ק דג"ר, ושל ס"ג אהי"ה והוא במלכות דג"ר. וכן בו"ק דזווג

המלאכים יש כל שלשה זווגים **וא"צ לכוין בשעת הזווג, כ"א בכללות שהוא להמשיך שלשה יה"ו ואם יכוין בפרטות יותר טוב,**

ומכאן נראה שאפילו הזווג דג"ר דג"ר שהוא ע"י החך והגרונ הוא ע"י לישן ממלל רברבן, ויוצא דרך הפה לדיקנא, ומשם הולך לחוט השדרה דאור פנימי וליסוד דא"א, ומשם ניתן לאו"א ומשם לזו"ן, שהרי הוא כלול מכל השלשה זווגים גם של אחע"ה וגיכ"ק הנעשה ע"י לישן ממלל רברבן אלא שהא"מ ניתן ע"י המזלות לאו"א דא"מ, ומשם לזו"ן דא"מ, ועוד שהרי נתן הרב כלל בשכ"ט שער הנסירה פ"ג שאי אפשר שימשך מרוחא דא"א לאו"א ולזו"ן כי אם ע"י המזלות, והרב ז"ל סמך על מ"ש כבר במקום אחר:

והנה כתב מורי הרב ז"ל* (דל"ב ואילך) עמ"ש הרב ז"ל שמ"ד שער השמות פ"א וז"ל מכח הי"ס דאצילות דרך מסך האצילות החתימו אורם ע"י מלכות דמלכות דאצילות ונחתמו כל פרצופי האצילות בכריאה וכן מכריאה ליצירה ומיצירה לעשיה, ושיום הם בשמותיהם לגמרי

הגרונ והלשון המכריע ביניהם הוא הדעת שבין חו"ב, והנה נודע כי אותיות אחע"ה הם בגרון ואותיות גיכ"ק הם בחיך, והענין כי החכמה היא עטרא דחסד והבינה היא עטרא דגבורה ע"כ, והנה כונתו ז"ל כי הזווגים הראשונים שכתב שהוא יסוד דחכמה עם המלכות הוא דחו"ב דאו"א וישסו"ת דא"א, ושם הוא הזווג של בחינת שלשה יה"ו ויששה אהי"ה, וכ"כ מורי הרב ז"ל בתיקון הפ"ד תעניות של תיקון הקרי. והזווג השני שכתב שהחכמה היא עטרא דחסד הוא זווג דזו"ן דאו"א וישסו"ת דא"א ע"י הלשון, שזו"ן הם בחינת הג"ת פרצוף הו"ק וזווגם הוא גיכ"ק עם אחע"ה, והזווג דאחע"ה שבגרונ שהוא זווג ס"ג עם אהי"ה שהוא גי' אחע"ה המוזכר בשי"ג ש' א"א פי"ג, הוא זווג דמלכות דאו"א וישסו"ת דא"א, וכתב שם כי הש"ע נהורין בין של החוורתין בין של היסוד דעת"י שבמצחא דא"א נמשכים אל הפנים דא"א, ומשם נמשכים אל הגרון אל הזווג אשר שם, ומשם יוצא בזווג אל או"א ומאו"א לזו"ן כמ"ש בפ"ד שע"י אימא נמשכים לזו"ן, א"כ ההסתכלות דאו"א וזו"ן במצחא דא"א הוא שנמשכים להם מוחין ע"י זווג דחך וגרון שהם הש"ע והם בחי' שם מ"ב אל או"א ומאו"א אל זו"ן, ולא שמסתכלים או"א וזו"ן במצחא דא"א ממש וההסתכלות או"א וזו"ן במצחא דא"א הוא מתתא לעילא שמעלין מ"ן עד שם והסתכלות מצחא דא"א בהם מעילא לתתא שנמשכין להם מוחין מעילא לתתא שעולה המצחא דא"א ומקבל מהעליון ממנו וחיצוניותם היורד לתחתון ממנו עד שיורדים המוחין לאו"א ולזו"א, וזהו כונת הרב ז"ל שם בפ"ג דשער או"א שכתב שיורד מן המצחא דא"א לפנים שלו ומשם לחך וגרון ומשם לאו"א ולזו"ן, וכן יהיה הכונה שכתב שהזו"א מקבל הש"ע נהורין ע"י אימא, ר"ל שהיא מקבלת מא"א הש"ע והש"ע שלה נותן לזו"א וזה הש"ע שלה היא מדריגה יותר חיצו' מהש"ע שמקבלת עתה

* נכרך שלום הסדש דפוס תשנ"ח עמ' מ"א. עיין עוד לקמן דף פ"א עמודה א' ד"ה "והנה", ולעיל דף ו' רע"ג.

נשמה לבי"ע וכו', ואפשר כי על דרך זה יהיה מהבריאה אל היצירה ומהיצירה אל העשיה עכ"ל, ולקוצר דעתי כן הוא האמת בלי ספק ולפי רוב הענוה כתב "ואפשר", וכ"ז הוא בין בפנימיות דפנימיות בין בחיצו' דפנימיות וכן בפנימיות וחיצו' דחיצו' בכלם יש בהם ג' מיני אבי"ע הנז' אבי"ע דפנימיות ודפנימיות וחיצו' דחיצו'. וכ"ז באורות וכלים באו"פ ומקיף דעיגולים ויושר, שגם העיגולים דאצילות נחתמו ע"י מלכות דמלכות דאצילות דעיגולים כבריאה ומהבריאה אל היצירה ומיצירה אל העשיה:

ובזה מתיישבים כל הקושיות שהקשה מורי הרב ז"ל בשער העיגולים ענף ד' וז"ל וצ"ע שכפי"ז שכל רגלי האצילות עמדו על גבי עיגולי א"א והוא קרקע עולם האצילות א"כ נמצא נשאר ג' עולמות בי"ע והם ועיגוליהם למעלה מסיום הרגלים הנז' בנקודה האמצעית דאצילות, ואפילו העולם החומרי הזה שם הוא ויהיו חצאי העיגולים של כל העולמות עם כל התפשטות הרגלים הנז' תחת העולם החומרי הזה, והלא בסמוך כתב כי רגלי עתיק יצאו למטה בגבול הבריאה ואם כפי הנז' הרי הבריאה מסתיימת למעלה מסיום הרגלים הנז', וכן בהרכה מקומות אין מספר שכתר דבריאה מתחיל [אחר] סיום כל עולם האצילות ואין לומר כי גם יושרי בי"ע נתפשטו והלבישו יושר דבריאה ליושר דנוק', וכן יושר דיצירה לדבריאה ודעשיה לדיצירה ועל סוף היושר דבריאה המתלבש מתחת רגלי היושר דנוק' עליו נאמר שהבריאה תחת האצילות וכן שאר העולמות, זה אינו, שהרי המלכות דאצילות היא למעלה מכתר דבריאה והולך ומכריע שאין שום יושר יוצא למטה לעולם שתחת ממנו, וזה לא נאמר [אלא] [ח] בבחי' פרטי ה"פ שלו שיוצא היושר של העליון [דפרטות] עד היושר של הפר' שלמטה ממנו [ולא בבחי' כללות] עכ"ל. ובודאי כוונתו ז"ל הוא ללמד לנו כוונת הרב ז"ל בלי ספק כדי שנבין האמת שעם הכתוב לעיל הכל מיושב שכבר נודע מ"ש הרב ז"ל בשער מאמרי רשב"י פרשת פקודי ובשער מ"ז שער סדר אבי"ע וז"ל

וכלם הם אלהות גמור ואין חילוק ביניהם אלא במהות האור לכד ואלו הם פנימיות העולמות שהם נקראים בחינת נשמות ואלו בערך הכוללים נקראים אבי"ע דאצילות, [ח] אמנם שמות הכלים דפרצופי בי"ע שנוכרו בשער הנז' פ"ה הם (בחיצו') [בפנימיות דחיצו'] העולמות כי כל הכלים דבי"ע וגם הנ"ר שלהם נק' עולם הפירוד. ומן הנשמה ולמעלה נקרא אלהו"ת, ואלו הם בפני' דחיצו' [דבי"ע] ואותו אבי"ע שכתב בשמ"ז שער סדר אבי"ע הוא חיצו' דחיצו' דבי"ע ומה שיורדים הכלים דחיצו' דאצילות להתלבש בכלים הפנימים [דחיצו'] דבי"ע להיות נשמה להם הוא בכלים דבי"ע הנז' בפ"ה דשער השמות שהוא בחי' פני' דחיצו' דבי"ע, והכלים הפנימים דחיצוניות [דחיצו'] דאצילות יורדים לבריאה, והאמצעיים ליצירה, והחיצו' לעשיה, וכ"ז האבי"ע דחיצו' נקרא בערך הכולל בי"ע. וכן הסכים מוהר"ח ז"ל בפ"י בש"מ שח"פ וז"ל, ולזה הפירוש הדעת נוטה כי הרי העצמות אינו אלא אחד, ואם גם הכלים הפנימים היו יורדים א"כ יהיו למטה בבי"ע שני מיני עצמות עכ"ל. א"כ מ"ש בפ"ב משער זה וז"ל וע"כ תראה מ"ש בשער השמות כי הכלים של בי"ע הם שמות אלהי"ם והוא על דרך שיש בבי"ע דחיצו' דז"א דאצילות ובתוכם מתלכשים ג' כלים פנימים דז"א דאצילות שהם הויו"ת ונעשים נשמה ממש להם כנודע על דרך מה שהוא פה באצילות עצמו עכ"ל. [ח] חסר לשון הוא כמו שיראה המעיין, וצ"ל גם בבי"ע יורדים הג' כלים דחיצו' דאצילות ונעשים נשמה להם כנודע על דרך מה שהוא פה באצילות עצמו, ונלע"ד שזה הבי"ע דאצילות דחיצו' דאצי' הוא אצילות דבי"ע דחיצו' ומה שיורדים הג' כלים דחיצו' דבי"ע דאצילות הוא לבריאות של בי"ע וזהו מ"ש שם בשער הנז' שיורדים לכלי' פנימיים של בי"ע להיות להם בבחי' נשמה ושל הבריאות שלהם הכלים שלהם ירדו להיות נשמה ליצירות שלהם וכן מיצירות לעשיות, וזהו מ"ש הרב ז"ל בפ"ח משער חו"פ וז"ל אמנם מאורות לא יעשו כלים ומכלים לא יעשו אורות, וזה אינו רק באצילות אבל כלים דאצילות נעשות

תורת חכם

פ

שילובים הנז' בזווג דגופא בגופא שהם הכ"פ דחיצו' של כל פרצוף מהג"פ הנז' בשם שלום כתר חב"ד ו"ק המזדווגים הזו"ן יחד. ובשם שלום שכתב שזווג דגופא בגופא דזו"ן די לכוין שילוב אחד שהוא הוי"ה ואדנ"י, כתב הענין בקיצור וסמך על מ"ש במקום אחר הנה לצורך המלאכים אין צריך לכוין הזווג דגופא בגופא אעפ"כ צריך לכוין הג' שילובים הנז' ב' פעמים, א' שמזדווגים הדכו"ן כל אחד בפני עצמו בג"פ הפנימים שלו, ואח"כ לכוונם שנית בשעה שמזדווגים הזו"ן יחד זווג דנשיקין:

ונבוא להבין מ"ש הרב ז"ל בשל"ט שער מ"ד ומ"ן פ"ד וז"ל ודע כי מכל הי' זווגים הנז' שהם ג"ת דעי"מ וז' רוחניים דנשיקין יוצאים בחינות נשמות התחתונות ונשמות מלאכים והנה הו' זווגים דנשיקין הם בג' זווגים התחתונים אחד דקודם הזווג ואחד שבשעת הזווג, ועוד יש נשיקין ראשונים הנז"ל אשר עדיין לא הובררו זו"ן, נראה שכונתו שכל אחד מהי' זווגים הנז' כלולים מכל הי' אלא שהנשיקין ראשונים מרוב זכותם נקראים כל הי' זווגים שלו בשם זווג דנשיקין כמש"ל, א"כ מ"ש הרב ז"ל שמהנשיקין ראשונים של קודם שהובררו זו"ן יצאו המלאכים שאין שמהם משתנה, כל הנשיקין של כל הי' זווגים הנז' נעשו קודם שהובררו זו"ן ומשם יצאו המלאכים שאין שמהם משתנה אלא שכל הי' בחי' של הזווג הא' שהוא נקרא נשיקין ראשונים נקרא בשם נשיקין לטעם הנז', ואף הנשמות שיצאו משם של בני אדם נק' בשם מלאכים לטעם שכתבנו לעיל שכל הי' זווגים שלו נקראים בשם רוחא קדמאה בערך הכולל שהוא בחינת ו"ק ויצירה לכך כל הנשמות היוצאים משם נקראים מלאכים. וכן מ"ש הרב ז"ל באותו הדרוש שבחינת אנד"ה הם נשמות בני אדם ובחינת בו"ז הם המלאכים מדבר על כל אחד ואחד מהי' זווגים, ובוה מתישב שכשיצאו יצחק וחבקוק הוא מהנשיקין קדמאין של קודם שהובררו זו"ן:

דעשיה לתת חיות לבניהם זו"ן דעשיה גם דבחינת עיבור תלת כלילין בתלת, וכנגד עולם זה הנקרא שארה נאמר והיה שארית יעקב בגוים כי הם בחינת השיורין שנשתיירו, והנה שיורי קדושה אלו נקראים שארית יעקב שהם בעשיה אשר שם כל הקל"י, וזהו שארית יעקב בגוים, ואם תזכור מ"ש לך בסוד ואמר הדור האחרון שהוא נקרא שארית יעקב שהוא בחינת דמטו הגל"ן ברגל"ן עכ"ל, וכבר כתב מורי הרב ז"ל כי מ"ש הרב ז"ל שמוזוג דפכ"פ דזו"ן דאצילות נמשכים מוחין דיניקה לזו"ן דיצירה והם מוחין שלמים אלא שנקראים דיניקה יען מוחין דיצירה נקראים כן, וכ"כ שהמוחין דעיבור שנמשכים לזו"ן דעשיה מוזוג אב"א דזו"ן דאצילות והם מוחין שלמים אלא שהמוחין דעשיה נקראים כן, הרי שיש זווג ביצירה ועשיה ויוצאים משם נשמות ומלאכים אלא שאינו נק' זווג בערך העליון ממנו, וכבר כתבנו לעיל כי אפילו הזווג דחצות דזו"ן הכוללים כל הכ"ד אינו נקרא בשם זווג אלא אותו הזווג דנ"א ונקרא שלא יש להם כי אם זווג א' בכל הכ"ד שעות:

נחזור לענין הזווגים דא"א וזו"ן כי הנה מורי הרב ז"ל כתב שיש לכוין כל הג' שילובים דהוי"ה ואהי"ה והוי"ה אלהי"ם והוי"ה ואדנ"י **בין באו"א בין בזו"ן** ולא כתב לכוין בזווג דגופא שילוב דהוי"ה ואדנ"י שהוא כמ"ש בש' י"ט וזה היה צריך לכותבו בין בזווג דהוי"ה ואהי"ה שהוא בכח"ד בין בזווג דהוי"ה ואדנ"י שהוא בו"ק, לכן נראה שכונתו ז"ל שאלו הג' שילובים צריך לכוונם בין בזווג דנשיקין שהוא בחי' הזווג דג"ר שהם הג"ם הפנימים שמזדווגים כל אחד מהם בפני עצמו בין הדכר בין הנוק, ויש לכוין אלו הג' **שילובים בזווג דנשיקין** שמשם באים המלאכים שהוא זווג דג"ר של כל הג"פ הנז' הנזכרים בכונת שים שלום | שהם פרצוף הכתר ופרצוף החב"ד ופרצוף הו"ק ושאלו הנשיקין שמשם באים המלאכים הם זווג דג"ר של הזכר עם ג"ר של הנוק' יחד, וכן יש לכוין השלשה

הכלים יש בהם ע"ד הנו' פנימים ומקיפים וכנגדם יפנה וברכת אשר יצר והרי הם י"ח בחינות ט' פנימים ג' כלים ג' מוחין וג' נשמות וט' מקיפים כ"ז בפנימיו' וכן בחיצו':

וכתב מורי הרב ז"ל והח"י בחי' הנתקנים באלו הברכות הם אלו לתקן בו כלים דג' פר' ולהמשיך להם כלים ג' כלים מקיפים מקיף לכל פר' לט"ם שבו הרי ו' בחי', גם יכוין להמשיך לג"פ הנו' שלשה צלמים צלמו מוחין פנימים דצ' דצלם וגם המקיפים דל"מ דצלם דכל צלם הרי ו' בחי', גם יכוין להמשיך לכל פרצוף מהג' הנו' נרנח"י פנימים וגם מקיפים הרי ו' בחינות והרי הם ח"י בחינות ג' כלים פנימים וג' כלים מקיפים ג' מוחין פנימים וג' מקיפים ג' מיני נרנח"י פנימים וג' מקיפים, כ"ז בט"ם דאור ישר וכנגדם בט"ם דאור חוזר דפרצוף האמצעי דז"א עכ"ל, כל זה צריך לכוין בכל ברכה וברכה מהח"י ברכות מפני שכל אחד כלול מכל הח"י א"כ הג' כלים פנימים כל אחד כלול מכל הח"י והם נתקנים בג' ברכות ראשונות מהי"ח החיצו' שבהם בברכה א' וכו' ובג' ברכות שניות מהי"ח ג' כלים מקיפים ובג' שלישיות ג' מוחין פנימים דצ' הכלולים כל אחד מכל הי"ח, ואח"כ ג' מקיפים דל"מ, ואח"כ הנרנח"י הפנימים זהו לבד הכונה שצריך לכוין בברכה א' במקיף ישר דכתר. ואפשר כי בברכה א' נמשך הכלי החיצון לפרצוף הכתר ובברכה הב' כלי האמצעי לפרצוף דאור ישר דכתר וכלי החיצון לפר' אור חוזר דכתר וכן על דרך זה באופן שנמשכין לכתר דאור ישר כל הח"י כלולים מכל הח"י ולחכמה ששה עשר וכו', ואפשר שעמהם יתוקנו הח"י בחינות דחיצו' כמ"ש הרב ז"ל בד' חלקי התפלה הרי שכתב מורי הרב ז"ל שהמקיפים הם [ל"מ] (למד צדי) דצלם. הרי מבואר כשכותב הרב ז"ל כלים מקיפים ה"ל חג"ת חב"ד נקרא כלים מקיפים שהרי כתב שהצלם שלהם הוא בחינת ל"מ שהם חב"ד חג"ת הכוללים וכן המקיפים דעלינו

והוא על דרך מ"ש הרב ז"ל בשער כ"ד שער פרקי הצלם פ"ד וז"ל כי תחילה נאצל ז"א בבחינת י' נקודה קטנה ונקודה זו יש לה ראש תוך סוף והם ג' קוצי היו"ד וכל קו יש לו ראש תוך סוף הרי ט"ם, והנה הז"א אינו רק ט"ם והנוק' היא הספירה הי', והנה כיון ששרשם הם ט"ם שורשיות מוכרח הוא שכל אחד מהם תהיה כלולה מכל הט"ם, א"כ יהיו ג' חח"ן בחכמה וג' חח"ן בחסד וג' חח"ן בנצח וכן על דרך זה בכ' הקוים האחרים, ואע"פ ששם הרב ז"ל מדבר בט"ם הכוללות דז"א שהם ג' של המ', וג' של הל', וג' של הצ', הוא הדין ג"כ שכל אחד מהג' כלולה מט' פעמים ט' והוא כמ"ש מורי הרב ז"ל וז"ל והנה עי"מ הם ג"פ גה"י וחג"ת וחב"ד, מלבישים זה לזה בשוה וזהו בכללות אמנם כל פרצוף מהג"פ כלול מג' פרצופים על דרך הנו' וכן על דרך זה הולכים ונפרטים מג' לג' עד כמה אלפי רבבות כנו' בהקדמה:

והנה כתב מורי הרב ז"ל בהקדמה בכונת כוסות דפסח וז"ל יכוין שכבר היה ג' קוי חח"ן וכל קו כלול באורך ט' בחינות חח"ן דחיצו' דכח"ב דה"פ דישמו"ת עם ג' קוי חח"ן דכח"ב דצ' ול' ומ' דג' צלמים הגדלות ראשון עכ"ל, והנה כונתו ז"ל שגם החח"ן של הצ' יש בו ט"פ חח"ן באורך, וכן בחח"ן של הל' וכן בחח"ן של המ' כי בכל בחינה דהיינו ככתר או בחכמה וכו' של ז"א יש בה שלשה בחינות חיצון אמצעי פנימי. החיצון נקרא צלם דצ' וצלם דנה"י, ויש בו פ"א ספירות, דהיינו ט"ם שורשיות כל אחד כלולה מט', וכן הצלם התיכון נקרא צלם דחג"ת, ויש בו פ"א ספירות והוא צלם דל', וכן הצלם הפנימי נקרא צלם דחב"ד ודמ', וכ"ז בין בעיבור בין ביניקה בין בכל אחד מג"ר של הגדלות והם רמ"ג ספירות בכל אחד ועם הה' דאימא המלכשת הג' צלמים הנו' הם רמ"ח כמ"ש הרב ז"ל בשער הנו' פ"ז ע"ש, וכ"כ ג"כ בש"מ שחז"פ פ"ח וז"ל ג"כ תבין כי גם במוחין שהם נקראים פנימיות

ולהמשיך טיפות המוחין חו"ג דחו"צ דז"א מעורבת עם אור עלמות דא"א ג"כ למזל העליון (א) ויכוין להמשיך אי"פ דתרין כתפין דא"א שהם תרין עטרין דדעת דז"א וגם או"פ דקולא דשערי דא"א עד רישא דז"א :

ויכוין לזווג הב' מזלות נולד ונקה שהם ע"צ וקס"א.

יוד אלה הי היו יוד הי

ויכוין להמשיך ד' מוחין דחכמה לחצ"ד דאבא. וד' מוחין דבינה לחצ"ד דאימא. גם יכוין שפי" ריבוי האורות נסדק היסוד דע"י ומתגלים כל החו"ג ועי"ז נעשים אבא ויש"ם פרלוקף א'. ואימא עם תבונה פרלוקף א'. ויורדים או"א עלאין ומתלבשים ציססו"ת הראשונים. ויכוין לזווג או"א דפנימיות דפנימיות ודחיצו' דפנימי' ופנימי' דחיצו' רוחא ברוחא דאו"א (ב) אחר הזיווג החיצון דגופא בגופא.

זווג פנימי רוחא ברוחא בכתרים ובחצ"ד ובז"ת

איהיהיה יאההיהה יאהלוההים יאהדונהי

גם

(א) ועיין צס' עלי נהר די"ג ע"א אות מ"ה שכתב וז"ל מ"ס ב' אחד להמשיך או"פ דב' עטרין וקולא דשערי לרישא דז"א הוא לפנימיות דחילונית כנז' בדרושי ר"ה וכו' ומ"מ משם מבואר שבחי' קולא דשערי אינה נכנסת אלא באבות שכל בחי' השערות היא בחי' או"מ ונ"ל שכתב כן כיון שהמו' הנכנסים באבות הם ממקי' או"א ויש במקי' ככל מה שיש בפני' א"כ צק"ש שכנסו הפני' גם קולא דשערי היולאה מהפנימי נמשכה עד רישא דז"א עכ"ל. **יאה**

(ב) וכמ"ס צס' עלי נהר די"ב ע"ד אות מ"ג וז"ל ומ"ס זווג פנימי רוחא ברוחא אהיה הויה אחר זווג החילון דגופא בגופא דאו"א שורש דברים אלו בדרוש דנפ"א וכו' והנה במלת שמע עשינו זווג חילון דגופא בגופא דאו"א התמידי ועכשיו באחד אנו מזווגים אותם רוחא ברוחא שהוא זווג הפנימי וכעד"ז בזווג זו"ן במלת מלכותו אנו עושים זווג רוחא ברוחא ובנפ"א עושים זווג גופא בגופא וזו"ן דרוחא ברוחא דוקא ביום וע"ש ואני הלעיר הוכרחתי לבאר זה לפי שראיתי שכתב הרב ש"ס צס' פתח עינים די"ט ע"ד אות ט"ז וז"ל זווג פנימי רוחא ברוחא אחר זווג החילון דגופא בגופא דאו"א ל"ל אח"כ וט"ס נפל צספרים וע"ש ונ"ל הטעם שאמר ע"ס יען כי רלה לפ' כי כאן במלת אחד אנו מזווגים צ' הזווגים הנז' דאו"א והם זווג החילון דגופא בגופא וגם זווג הפנימי דרוחא ברוחא דאו"א ולכן מטעם זה מוכרח הוא לומר כי ט"ס ול"ל זווג פנימי רוחא ברוחא אח"כ יען כי קודם לריך לזווג הזווג החי' דאו"א עתה מלבד הזווג החילון דמלת שמע ואח"כ מזווג הזווג הפנימי שהוא רוחא ברוחא דאו"א ג"כ וזהו לא כמ"ס צס' עלי נהר כי הזווג הא' שהוא זווג החילון דגופא בגופא דאו"א כבר זווגנו אותו לעיל במלת שמע ונשאר לנו עתה לזווג הזווג הפנימי דרוחא ברוחא דאו"א ולכן מטעם זה גרס אחר ולא אח"כ. וא"ש הסי"ב **יאה**

סידור תפלה להרש"ש

ר"ת

אֱלֹהֵי יְהוָה אֱלֹהֵי
אֱלֹהֵי יְהוָה אֲדֹנָי
יְיָ הוּא הוּא הוּא הוּא הוּא

רש"י

אֱלֹהֵי יְהוָה אֱלֹהֵי
אֱלֹהֵי יְהוָה אֲדֹנָי
יְיָ הוּא הוּא הוּא הוּא הוּא

ראש
יד

(ח) כונה זו היא צק"ס דערצית לצד

(גם יכוין לעורך מ"ד דאבא ע"י חיה שלו וע"י שם ע"צ וגם לעורך מ"ן דא' ע"י נשמה שלו ושם ס"ג ומזדווגים בצחי' כלים החילוניים דפנימיות שלהם :

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

יְיָ הוּא הוּא הוּא הוּא הוּא

יְיָ הוּא הוּא הוּא הוּא הוּא

להמשיך ד' מוחין דחכמה שבצ"ד דאבא החו"צ ליסודו והחו"ג למלכותו וכן יכוין להמשיך הד' מו' דבינה שבצ"ד דאימא החו"צ ליסודה והחו"ג למלכותה.

יְיָ הוּא הוּא הוּא הוּא הוּא

(ב) בק"ש דיוצר יכוין להמשיך מכחב"ד דאבא ליסוד דאבא ומשם דאימא שם ע"בשהוא צחי'טיפת ההזרעה והוא ע"צ של חיבות דויסוד יְהוָה יְהוָה יְהוָה

דויסע ויבא ויע והוא צחי' חיה כי הכלי הוא צחי' נר"ן :

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

ויכוין לזווג ישסו"ת הראשונים דהיינו שאימא מעלה מ"ן שהם חכמות וחסדים שהם מ"ה דצ"ן והם חח"ן ודת"י דחסדים דללס דאימא ונותנתם לאבא ואבא משפיע מ"ד והם בינות וגבורות שהם צ"ן דמ"ה והם צג"ה ודת"י דגבורות דמו' דללס דאבא ונותנתם לאימא ועי"ז נכלל הללס דאבא ונעשה כולו מחכמות וחסדי' שהם מ"ה דמ"ה ומ"ה דצ"ן ומתלצשים ד' מוחין צנה"י חכמה צנלח בינה בהוד חו"ג ביסוד והם ללס דאחור (ציולר דחו"צ) (בערצית דבינה) (ובר"ח גם דכתר) דנה"י דיש"ס. ועד"ז נכללו המוחין דללס דאימא ונעשה כולו מבינות וגבורות שהם צ"ן דמ"ה וצ"ן דצ"ן ומתלצשים ד' מוחין הנו' צנה"י דילה חכמה צנלח בינה בהוד חו"ג ביסוד והם ללס דאחור (ציולר דחו"צ) (בערצית דבינה) (בר"ח גם דכתר) דנה"י

(ח) כן נראה מש' רוח הקודש ד"מ ע"ג יחוד צ' ועס"צ ותחלה יכוין למסור עלמו עק"ה כמ"ס לעיל במלת ה' אלהי' ה' וע"ס :

(ב) וכמ"ס צס' עלי נהר דיי"א ע"ג אות מ"א שכתב וז"ל הבנת הדברים אלו כי המשכה זו לאו"א הכוללים דכ"ד שעות אשר צק"ס שעה"מ נזדווגו ונתן בה צחי' הכלי ג' ע"צ גימטריא רי"ו וגם ז"א הכולל דכ"ד שעות נתן צוקבא הכוללת דכ"ד שעות צחי' הכלי ע"צ קדס. ועתה צק"ס דהיום מזדווגים או"א הכוללים באחד וממשיך לאימא עי' ע"צ דחיבות וזווג זו"ן דהולדה צנפ"א והוכרחתו לצאר זה לפי שראיתי למי שרלה לומר דעי' וע"צ זה הוא לפרטים דאו"א דאותו זמן וכו' עש"צ : המסדר יא"ה

הוה יוד יוד יוד הוה הא הי וו ואו ואו הוה הא הי

א א א ל ל ל איש ד ה ד נו יי ה

לברך את ה' כסא אברהם, עבד א'.

דנה"י דתצוגה. ואז יכוין להוליא ב' ללמי המוחין דאו"א שצנה"י דיססו"ת הא' וכל ללס כלול מי"ס שבו דכל פרלוק ופרלוק מהפרלופים הנ"ל ויורדים ומתלבשים כל ב' ללמי המוחין דאו"א מהפרלופים הנ"ל באחוריים דכחצ"ד דיססו"ת השניים דהפרלוק הנ"ל. ומוליחין הארת המוחין שלהם ומקיפי' מחוק לכחצ"ד דיססו"ת השניים דפרלוק הנ"ל. והם **ב** דללס ויכוין להשאיר שם שורשי המוחין שהם הכחצ"ד דב' הללמים דאו"א דפרלופים הנ"ל. ולהמשיך שארית המוחין שהם הו"ק דב' הללמים דאו"א דפרלופים הנ"ל ומתלבשים באחוריים דחג"ת דיססו"ת הב' דפרלופים הנ"ל. ומוליחין הארת המוחין שלהם ומקיפי' מחוק לחג"ת דפרלופים הנ"ל והם **ב** דללס. ולהשאיר שם החג"ת דב' הללמים הנ"ל ושארית המוחין שהם הנה"י דב' הללמים להמשיכם ולהלבישם בט"ס חח"ן צג"ה דת"י דאחוריים דע' פרקין דנה"י דכל פרלוק ופרלוק דיססו"ת השניים דהפרלופים הנ"ל הנק' **צ** דללס והם יססו"ת השלישיים :

ביוצר (א) אח"כ יכוין לזווג את או"א דחילוניות דפנימיות בצחי' כלים החילונים

(א) י"ר כי איך יכול לזווג את או"א דחילוני' דפני' ודפני' דחילו' צלתי מסירת עלמו עק"ה ולקבל ד"מ צ"ד וצלתי עליית מ"ן דרפ"ח נילולין ונר"ן שלו וצלתי זווגי ע"ב וס"ג דא"ק וע"י וא"א ותרין מזלין וכו' ועוד ג"כ כי כמה גורח טרחנו בזווגי או"א דפני' דפני' והיא מתחלת התפלה ועד עתה וכ"ז נאמר כי הוא דוקא צפני' דפני' אלף מוכרח הוא שנאמר כי כל מה שעשינו מתחלת התפלה ועליית המ"ן דרפ"ח נילוו' דק"ש וג"כ הזווגים דע"ב וס"ג דא"ק וע"י וא"א ותרין מזלין ומשם לאו"א כ"ז היו כל הג' הצחי' דפני' דפני' ודחילו' דפני' ודפני' דחילו' שלשתם יחד וצמלת לזווג או"א דפני' דפני' וכו' ואז נמשכים ד' מו' דחכמה שבחצ"ד דאבא החו"ב ליסודו והחו"ג למלכ' וכו' משם היתה התחלת התחלקות את או"א דפני' דפני' לצדס עד שנמשכים המו' דז"א בט"ס חח"ן צג"ה דת"י דאח' דט' פרקים דנה"י ונק' ל' דללס והם יססו"ת השלישי' ובל' דללס דיססו"ת הג' עימדים המו' דז"א ונשארים שם עד שאנו עוד חוזרים ומזווגים את או"א בחילו' דפני' שהמשכנו המו' שלהם לתרין מזלין ועתה אנו מזווגים אותם בצחי' כלים החילו' שלהם וממשיכים ד' מו' דחכמה שבחצ"ד דאבא החו"ב ליסודו והחו"ג למל' ובג"כ יכוין להמשיך ד' מו' דצינה כנז' ואח"כ יכוין לזווג יססו"ת הראשונים דהיינו שאימא מעלה מ"ן שהם החכמות והחסדים ונותנתם לאבא ואבא משפיע בה מ"ד והם צינות וגבורות ומתלבשים המו' הנז' צנה"י ואז יכוין להוליא ב' ללמי המו' דאו"א שצנה"י דיססו"ת הראשונים ויורדים ומתלבשים

באחו'

ב א ת י

ק"ש — אחד

ל ג נ י

סא

ע"א ד"ה זיווג. אבל מענ"ה די"ב רע"ד נראה שאהי' הוי' דכאן, והוי' אהי' דשמע, הם עצמם הנפרטים כ"א לג' זיווגי נ"ר ואינם ב' דברים ע"ש עוד.

(לז, ב) **ויכוון** לזווג ישסו"ת הב'. עי' הסדר

בפת"ע דכ"ב ע"א ד"ה הגה וכו'. תחי' יסוד דעתי' ונעשו או"ש פ'ר א' ואו"ת פ'ר א'. אח"כ זיווג או"א עי' וירידת החו"ב ליסודם החו"ג למלכותם. אח"כ זיווג ישסו"ת הא', וחילוף המו', וירידתם לנה"י שלהם שהם ישסו"ת הב', ושם מתלבש המ' בכחב"ד שלהם והל' וכו' וכו' ע"כ. ויש לי להבין, הרי או"א וישסו"ת נעשו רק ב' פ'ר' כוללים, ומה הכונה א"כ שיזדווגו בתחי' או"א ואח"כ ישסו"ת. ועוד שאו"א נזדווגו אחר שקיבלו טיפת המו' דז"א מהמזלות, ובישסו"ת לא נזכר שקיבלו לפני זיווגם. ועוד שכאן או' הרש"ש זיע"א להוציא צלמי המו' שבנה"י דישסו"ת הא', ובשכ"ה פ"ד כרוז"ל בהעשות בו"ת פ'ר א' יהיה היסוד של כללות הפ'ר' כמעט בפי התבונה ובזה היסוד הכללי היה הזיווג ושם נעיתנו המו' ש לז"א בסוד העי' ובבא זמן לידה יצאו מו' אלו מיסוד הזה של כללות. ועי' בשי"ט פ"ד שכרוז"ל שבהתכללות בו"ת התבונה מלבישה לבינה מהחזה ולמטה ושם הם ג"ר דתבונה, ובתוכם, דהיינו בבינה דתבונה, שם היה עי' ז"א. ובצאת ז"א מתבונה (ר"ל מבינה דתבונה שהם ג"ר דתבונה. ש"ש) אז נתלבש בסוד צלם בתבונה הב' שהיא ג' שגם היא מלבשת לתבונה הא' ע"ד שתבונה הא' מלבשת לבינה ע"כ ע"ש.

ובכן מכללות הדברים נראה אפ' שהענין כך

הוא. שנתכללו או"א וישסו"ת, והיינו שישסו"ת מלבישים לאו"א מחזה ולמטה. ובתחי' נזדווגו או"א דהיינו החב"ד הכוללים, וזה זיווג הא' של הפ'ר' שהוא זיווג המו' (עי' גה"ש ד"ט סוע"א). ואז ירדו המו' ליו"מ של החב"ד הנו', ונמצאו שהם בג"ר דישסו"ת הא'. ומזדווגים הישסו"ת הא' והוא הזיווג הב' שהוא זיווג דגופא של הפ'ר' הכללי דאו"א וישסו"ת, ויורדים המו' דז"א לנה"י של ישסו"ת הא', ומשם הם יוצאים. וצ"ל שהם גה"י הפרטיים דג"ר דישסו"ת הא'.

שנמשך הדבר מזה שנתחברו או"א. שאם לא יהיה יזווג עתי' איך יתחברו אח"כ ודוק. וכמו שכן מוכרח לפ"ד התו"ח לפרש דברי רוז"ל בע"ח ומבו"ש הגז"ל שע"י העלי' יבקע היסוד, היינו כתוצאה מהעלי' יהיה אח"כ בקיעת היסוד, ולא שבזמן העלי' ממש נבקע.

(לז, א) **אבא** ויש"ס פ'ר א' וכו' ויורדים וכו' ומתלבשים. עי' שי"ז פ"ב וש"ש שם אות ט' ושי"ט פ"ד ומבו"ש ד"מ סוע"ג ומזכיר שלום בשי"ז פ"ב הגז' ד"ה ועתה ומזכיר שלום מערכת ז' אות ד'.

(לז, א) **רוחא** ברוחא. וכתב בפת"ע אות ט"ז ועתה במלת א' הוא זיווג דרוחא ברוחא וכו' שמזדווגים או"א בתחי' זיווג דנשיקין קודם זיווג החיצו' דגופא בגופא שלהם וכו' ודע דט"ס נפל וכו' וצ"ל אחר כך הזיווג וכו' ודע דכל הזיווגים הם עד"ז תחי' חבוק ונישוק וזיווג וכו' אמנם באו"א לא מצינו מפורש בחי' החיבוק שלהם איה מקומו לעשותו עכ"ל ע"ש. ובסדר קשע"ה דנ"ח ע"ג ד"ה מ"ש ולווגם בסוד נ"ר שהם וכו' נתבאר בכמה מקומות והוא בבחי' חיבוק ונישוק וזיווג דאין זיווג בלא ג' בחי' אלו עכ"ל. ופשט דבריו אלו קצ"ע לענ"ד.

והנה לפי תיקון הגי' של פת"ע נראה כונתו שמזדווגים עתה רוחא ברוחא ואח"כ גופא בגופא. וע"ע פתח עינים ד"כ ע"א ד"ה ודע. ולא הבנתי מ"ש בהגהות הגאו' המדפיסים שכתבו לפי גי' הפת"ע קודם צריך לזווג הזיווג החיצו' דאו"א עתה וכו' ואח"כ מזווג זיווג הפני' שהוא רוחא ברוחא דאו"א עכ"ל. ועי' מע"א ז"ל דצ"ג ע"ב, ומה שהבנתי ממנו (הלשון שם לא כ"כ מבורר) שעיקר הגי' היא ציור הנ"ר, והוא זיווג גופא בגופא ואח"כ אהי' הוי' זיווג רוחא ברוחא, ושניהם דפני'. וכסדר זה ג"כ בשמע ישראל ושניהם דחיצו'. אלא דשם בשמע כתוב הוי' אהי' ואח"כ נ"ר, וכאן נ"ר ואח"כ אהי' הוי'. וע"ש שנתן טעם לזה. ונראה מדבריו ז"ל שזיווג דגופא בגופא עצמו נחלק לג' שהם נ"ר. ולא ידעתי למה גופא בגופא נפרט, והרוחא ברוחא לא נפרט. ועוד עי' להרב הגז' מ"ש בדפ"ה

ויהיה המקי' העליון גדול מהפני' הנמשך ממנו. אבל המקי' היוצא מהפני', משמע משם דכ"ה רע"ג שהוא גרוע מהפני', שהמקי' הוא הארה היוצאת מהמו' הפני' ע"ש. וכ"מ מלשון הסידור שכתב ומוציאין הארת המו' שלהם ומקי' וכו' ועי' מ"ש בברכת אליהו דע"א.

(לח-טל) **סדר** הזיווגים הוא, פני' דפני' וחיצו' דפני' ופני' דחיצו' (ועי' ש"ש בתי' או"א) ולמה לא נשלים בתחי' החיצו' שהתחלנו בתיקונו בחלקי המעשה, שהוא חיצו' דחיצו', ולגמור גם הפני' דחיצו', ואח"כ חו"פ דפני'. ועוד למה בחיצו' תחילה החי' דחי' ואח"כ הפני' דחי', ובפני' להיפך, תחי' פני' דפני' ואח"כ חי' דפני'. ובר"ה נתקן ביום א' אחו' דפני', וביום ב' הפני' דפני'. וכן בחי' ביום ב' תחי' אחו' ואח"כ פני'. ועי' פת"ע בדצ"ז סוע"א ובכ"ד רע"ג שנכנס בזה ולא תי' וי"ל.

(לח, א) **ביוצר** וכו' דחי' דפני' בבחי' כלים החיצו' וכו'. לשון רז"ל בשה"כ דרו' ד' דאבות הוא, בעת יחוד ק"ש אז ניתנו בז"א בחי' המו' בבחי' אוה"פ שלו מצד זיווג הבחי' החיצו' של אוה"פ דנה"י דאו"א וכו' וכו' עד אלקי אברהם וכו' עתה נעשית נה"י דבחי' אמצעית דאו"פ דאו"א בבחי' ג' מו' בסוד או"מ וכו' עכ"ל. ואילו בדרו' ב' דתה"ש וו' דר"ה, שהם בפני' דחיצו', לא נז' שהזיווג הוא בבחי' נה"י וכו'. וכ"ה לשון נה"ש די"ט ע"א. וכמעט הייתי רוצה לו לקו"ד שתיבות — ב' פר' נה"י — הכתובים בסידור בפני' דחיצו', שייכים לזיווג החיצו' דפני', וכנז' בשה"כ דרו' ד' דאבות ונה"ש הנז'.

עוד יש לרשום לעצמי לעת עתה, דלפי הכלל הידוע שכל בחי' בז"א מקבלת מבחי' שכנגדה באו"א, א"כ איך מכלים החיצו' הנז' דאו"א מקבל או"פ, ומכלים האמצעים והפנימיים מקבל או"מ בחול ובשבת כנז' בשה"כ הנז' (תו"ח קנ"ז ב'). (עי' לק' בס"ד בעמידה ד"ה אבותינו מה שרשמתי לקו"ד) עוד צ"ל אם החיצו' דפני' ופני' דחיצו' הנז' פה, הם ע"ד פני' דפני' שהם מו' דאחו', וממילא צריך להביא

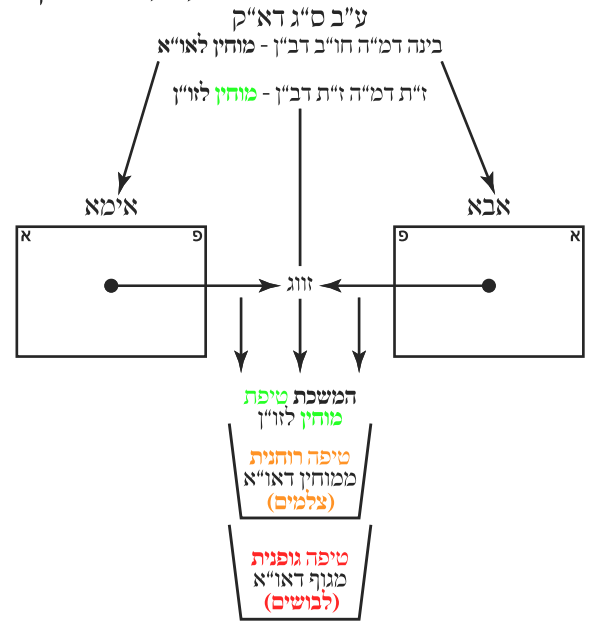
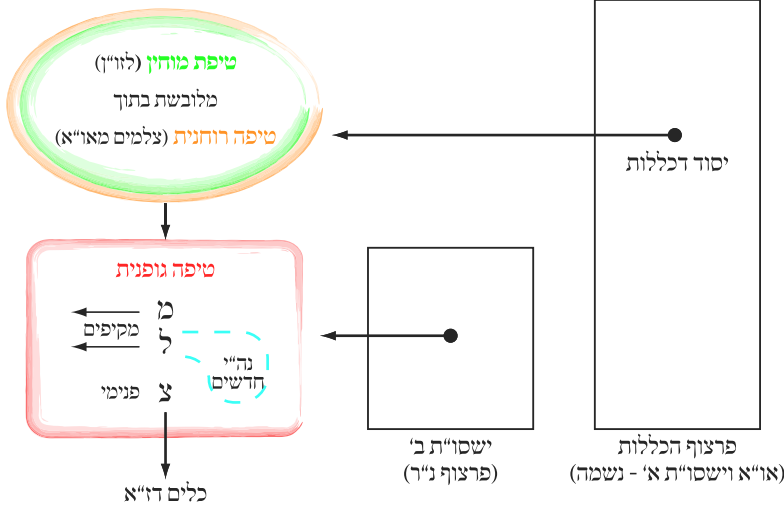
והוא היסוד הכללי, ומשם יורדים ומתלבשים בישסו"ת הב' שהם למטה מג"ר דישסו"ת הא', והם מבחוץ כנגד הנה"י התחתונים של היסו"ת הא'. כך נראה הענין לכאו' וא"ש את"ם. **אח"ז** ראיתי בתו"ח זיע"א דקס"א סוע"ב שכתב שבתחי' נתנם א"א (טי' דז"א) חציים לאבא עי' וחצים לאי' עי' ששניהם נק' אבא. ונתן אבא עי' חצי שלו לאי' עי' כדי שיצטיירו באי' עי'. ואח"כ נזדווגו או"א עי' (ע"ש באותו הדף בע"א ד"ה כתב) כדי לעשות ולתקן חילוף המו'. ואח"כ או"א עי' הנק' בשם אבא נתנו כולם לאי' שהיא התבונה הב' שהיא הג' וכו' וכו' עש"ע. ובש"ש דרו' ו' אות צ"ט כתב, אחר המזלות מזדווגים או"א דפרטות התפי' ויורד טי' דע"ב עם ה"ח מאבא לאי', ושם המקום לכוון זולת זה המשכת טי' ע"ב וה"ח שהיו ביא"י בכחב"ד דאבא הכוללים וכו' וזה ביוצר. אבל בשאר הק"ש א"צ לכוון אלא טי' ע"ב וה"ח דפרטות אותו הזמן ע"ש. וצ"ל לפ"ד שמה שמצוייר כאן ע"ב וה"ח, הוא לב' הזיווגים לפרטות ולכללות (וצ"ע שבקשע"ה לא נז' ע"ב וה"ח זולת הג' ע"ב וה"ג). ולפ"ד התו"ח והש"ש הללו אפ"ל מה שכתוב בסי' אחרי המזלות ויכוון להמשיך ד' מו' וכו' לחב"ד דאבא וד' לחב"ד דאי', הוא מ"ש התו"ח שא"א נתן חצי לאבא וחצי לאי'. ואחרי זיווג דאו"א דנשיקין שע"י נמשכו המו' ליו"מ דשניהם, וזיווג זה קודם לזיווג התחתון, אז נזדווגו זיווג התחתון ונתן אבא לאי' הטי' ההיא, וזה כמ"ש הש"ש הנז'. ומ"ש ויכוון לזווג ישסו"ת הא', והם כבר כלולים עם או"א, הוא מ"ש התו"ח הזיווג דאו"א לעשות החילוף ומשם ליסו"ת הב' וא"ש את"ם. וכאן יש לרשום מ"ש הרב ש"ש ז"ל בפ"ד דשכ"ה אות יו"ד דכ"ז הוא בישסו"ת שנפרטים לד' בחי' הנז' בסופ"ח דשי"ד ע"ש.

(לח, א) **בהשתלשלות** המ' ול' וצ'. עי' שמאמ"ר דנ"ד סוע"ב דמשמע לכאו' שאו"פ נמשך מאו"מ שלמעלה ממנו. ויהיה א"כ הפני' דל' נמשך מהמקי' דמ' (עי' מ"ש התו"ח זיע"א דק"ל ע"א ד"ה כתב עוד בכונת וכו' ע"ש), והפני' דצ' מהמקי' דל'.

סדר הולדה וכניסת המוחין בז"א

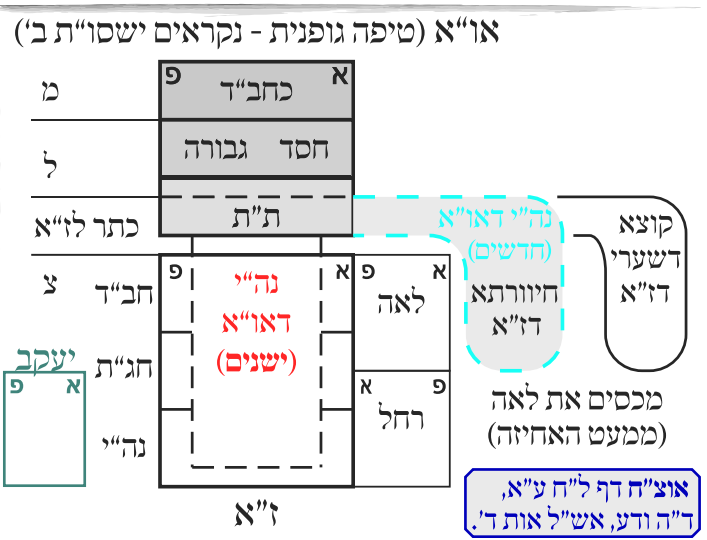
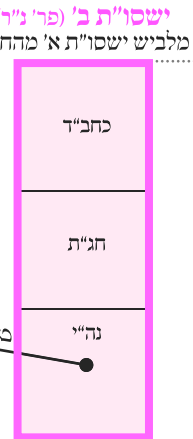
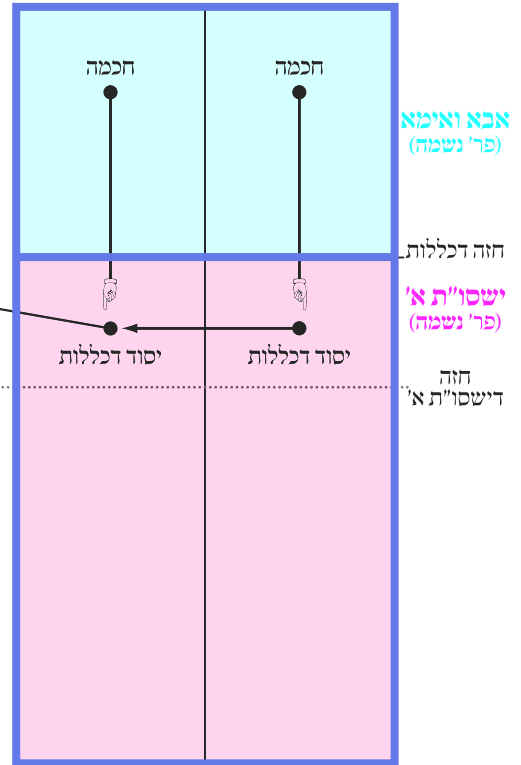
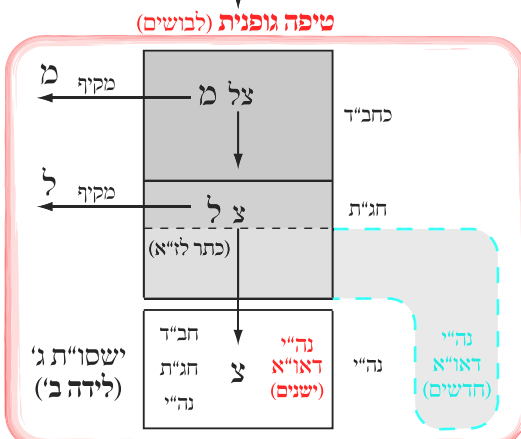
עין היים למוצאיהם

ע"י ע"ח ח"א דף צ"ח ע"ב, ק"ז ע"א-ב, פ"ג ע"ג הריפ"ש אות א'.

ע"י אוצ"ח דף ל"ד ע"ד - אש"ל אות א'. נה"ש דף ט' רע"א ורע"ב. כרם שלמה ח"ו דף כ"ב ע"א, קס"ז ע"א. באתי לגני ח"א דף ס"א אע"ב. ע"ח ח"ב דף ט"ו ע"ד, השמ"ש אות א', הריפ"ש אות א'. סידור חול דף ל"ז ע"א - ל"ח ע"א.

אבא ויש"ם (פר' נשמה) הכללות
אימא ותבונה (פרצוף הכללות)

נה"י מתנתקים מכב"ד, חג"ת של הטיפה (לידה ב'). ונקראים ישסו"ת ג', ונכנסים בז"א.

כניסת מוחין בז"א (פנימי)

כלים דז"א

הטיפה הגופנית (לבושים) נקראת ישסו"ת ב', על שם שבאה מישסו"ת ב' (פר' הנ"ר דיסו"ת), ובגובה שלהם. שם נעשה: * זווג תדירי של או"א (נקרא או"א, אך הכל נעשה בטיפה הגופנית). * צינון (עליית מוחין פרטיים של הטיפה הגופנית לת"ת שלה). * נה"י חדשים (החסרים לכב"ד חג"ת של הטיפה הגופנית).

השד"ה מקשר את החילוף לטיפה הגופנית, אך לכאורה על פי הסידור (חי"ב דף ל"ז סע"ב) החילוף מתבצע בטיפה הרוחנית (ביסוד דכללות), לפני התלכשות בטיפה הגופנית, וצ"ע. * הצינון והנה"י החדשים נעשים גם ביש"ם (אוצ"ח דף ל"ד ע"ב אש"ל אות ב'). * שליש תחתון דת"ת דיסו"ת (כתר לז"א) נעשה ב' שלישים (אוצ"ח דף ל"ז ע"ב אש"ל אות ב')